

Arrest

nr. 196 543 van 13 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. DIBI
Mont Saint-Martin 22
4000 Luik

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. LIPPENS die *loco* advocaat D. ANDRIEN en J. DIBI verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag heeft uiteengezet. Zij verklaarde dat haar broer op 3 november 2017 vermoord werd door de militie Asaeb Ahl- Al Haq (AAH).

In het kader van haar eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Haar verklaringen over haar asielmotieven werden ongegrond bevonden omdat zij niet aannemelijk kon maken dat haar vrees nog actueel is. De veiligheidssituatie in Zuid-Irak noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing in het arrest nr. 176 844 van 25 oktober 2016.

Ter ondersteuning van haar huidige asielaanvraag legt verzoekster volgende documenten neer: de overlijdensakte van haar broer en een document over het gevolg-onderzoek in verband met de dood van haar broer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekster haar eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 176 844 van 25 oktober 2016 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen

herstellen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij zich louter beperkt tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

4.3. Verzoekster merkt op dat zij ter ondersteuning van haar verklaringen een overlijdensakte heeft voorgelegd en dat volgens haar uit de bestreden beslissing zou blijken dat van dit document geen goede vertaling zou zijn gemaakt. De Raad wijst erop dat verzoeksters "verklaring meervoudige aanvraag" voor de Dienst Vreemdelingzaken haar werd voorgelezen en zij deze "verklaring meervoudige aanvraag" voor akkoord heeft ondertekend en zij toen omtrent de vertaling van dit document door de tolk geen opmerkingen heeft gemaakt.

Bovendien gaat verzoekster in haar verzoekschrift er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op het gegeven dat er talrijke valse en frauduleuze documenten te verkrijgen zijn in Irak, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekster neergelegde documenten.

4.4. Waar verzoekster de veiligheidssituatie in Zuid-Irak betwist en (internet)artikelen bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in de zuidelijke provincies een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Ofschoon uit de informatie verrat in het administratief dossier en uit de door verzoekster bijgebrachte informatie blijkt dat Zuid-Irak niet vrij is van problemen, toch blijkt duidelijk dat er actueel in Zuid-Irak geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon in het kader van een gewapend conflict. Verzoekster brengt bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stellen en aantonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 augustus 2017, voert verzoekende partij aan dat zij als nieuw element de moord op haar broer K. heeft aangehaald. Verzoekende partij vreest dat zij eveneens zal gedood worden aangezien haar dochter naar Duitsland was gevlucht met haar lief en zij omwille van dit feit schande over de familie heeft gebracht en vermoord zal worden.

Verzoekende partij legt ter terechtzitting per aanvullende nota documenten neer van de politie van Seraing-Neupre d.d. 13 en 14 april 2017, waaruit blijkt dat zij aangifte deed van de verdwijning van haar dochter A.-T. B. op 13 april 2017 vroeg in de ochtend, en het vermoeden dat haar dochter met haar vriend vertrokken is, eveneens van Iraakse origine en woonachtig in Duitsland.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij eerder in haar verzoekschrift van 12 juni 2017 niet de minste melding maakte van die verdwijning van voornoemde dochter, laat staan van de vrees die zij hieraan verbindt. De Raad stipt aan dat het verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)).

Verzoekende partij was in de mogelijkheid de verdwijning van haar dochter A.-T.B. en haar hiermee gepaard gaande vrees eerder (in het verzoekschrift) aan te brengen, doch heeft verzuimd dit te doen. Ook gelet op de rechten van verdediging was het aangewezen dit te doen, teneinde de verwerende partij de kans te geven op voorhand hiervan kennis te nemen en hier desgevallend ter terechtzitting op te (kunnen) reageren (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet alleen heeft gewacht tot de terechtzitting om deze informatie ter sprake te brengen, maar tevens nalaat aan te tonen dat/waarom zij dit niet eerder, in de eerste plaats te denken in haar inleidend verzoekschrift, kon.

Verzoekende partij maakt hoe dan ook haar vrees naar aanleiding van de verdwijning van haar dochter niet *in concreto* hard en aannemelijk. Uit niets blijkt immers en verzoekende partij toont niet (met enig concreet en objectief gegeven) aan dat haar familie van die verdwijning op de hoogte zou zijn, laat staan van het feit dat haar familie haar ingevolge hiervan zou viseren en zou vervolgen/willen vermoorden. Dit blijkt, gelet op elk gebrek aan enige indicatie in die zin, nergens uit.

In de beschikking wordt het volgende gesteld met betrekking tot verzoekende partij haar asielaanvragen: *“In het kader van haar eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Haar verklaringen over haar asielmotieven werden ongegrond bevonden omdat zij niet aannemelijk kon maken dat haar vrees nog actueel is. De veiligheidssituatie in Zuid-Irak noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad*

voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing in het arrest nr. 176 844 van 25 oktober 2016.

Ter ondersteuning van haar huidige asielaanvraag legt verzoekster volgende documenten neer: de overlijdensakte van haar broer en een document over het gevolg-onderzoek in verband met de dood van haar broer.(...)”.

In de mate dat verzoekende partij stelt dat het nieuwe element het overlijden van haar broer is, en daargelaten de vraag waar hij zou zijn overleden, wijst de Raad er op dat dit gegeven zonder verdere concrete toelichting niet aannemelijk maakt dat verzoekende partij haar vrees voor vervolging nog actueel is sinds het overlijden van haar echtgenoot in 2007.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, doch ze gaat niet op (hetgeen dienaangaande in) de beschikking d.d. 1 augustus 2017 (wordt vastgesteld). Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen. Derhalve wordt hieraan geen afbreuk gedaan.

5. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS